

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem

v právní věci **žalobce: S. T.**, narozeného dne „X“, státní příslušnost Srbsko, t. č. pobytem v X, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00,

Praha 9, proti **žalované: Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, 400 01, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2017, čj. KRPU-213352-15/ČJ-2017-040026,

takto:

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 1. 11. 2017, čj. KRPU-213352-15/ČJ-2017-040026, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla doba trvání zajištění stanovena na šedesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 30. 10. 2017 v 10:20 hodin.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. V žalobě žalobce předeslal, že žalovaná porušila § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 123b a § 124 zákona o pobytu cizinců, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a s čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce nerozporoval, že mu v minulosti byl uložen zákaz pobytu na území Evropské unie s platností do roku 2019 a že jeho pobyt ke dni návštěvy správního orgánu byl nelegální. Domníval se však, že nebyly naplněny všechny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění. Připomněl závažnost zásahu spočívajícího v omezení jeho osobní svobody do jeho práv a požadavek na přesvědčivé odůvodnění, proč bylo zajištění nezbytné a že nejsou jiné právní možnosti, jak situaci cizince řešit. Zdůraznil také požadavek na přiměřenost řešení ve vztahu k okolnostem individuálního případu cizince.

3. Podle žalobce žalovaná nedostála svým povinnostem, neboť v napadeném rozhodnutí uvedená správní úvaha obsahuje hned několik nelogických a nepřesvědčivých závěrů, zejména pokud jde o možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Úvaha žalované, že by se žalobce vyhýbal uloženým povinnostem, nehlásil policii adresu svého pobytu, nezdržoval by se na této adrese a ukrýval by se z důvodu obavy z realizace správního vyhoštění, je podle žalobce ve zjevném rozporu se správním spisem. Žalovaná totiž zjistila, že žalobce uvedl, že mu v Srbsku nic nehrozí a chce se tam vrátit co nejdříve, resp. že dne 30. 10. 2017 chtěl pokračovat v cestě do Srbska, ale 28. 10. 2017 zjistil ztrátu cestovního dokladu. Podle žalobce je nelogické, aby se obával realizace správního vyhoštění a zároveň se chtěl vrátit do země původu co nejdříve. Jeho zájem o návrat do země původu potvrzuje také fakt, že sám dobrovolně navštívil správní orgán za účelem aktivního řešení své pobytové situace a obstarání cestovního dokladu potřebného k vycestování a že požádal o dobrovolný návrat do země původu. Úvaha žalované o úmyslu žalobce vyhýbat se povinnostem, které by mu teoreticky mohly být uloženy podle § 123b zákona o pobytu cizinců, proto nemůže obstát. Podle žalobce se jeví jako pravděpodobná a logická jeho spolupráce se správním orgánem a závěry obavách jsou neodůvodněné. Žalobce podotkl, že jako důvod pro neuložení zvláštního opatření nemůže sloužit samotný fakt nelegálnosti pobytu cizince na území, neboť právě onen nelegální pobyt je důvodem pro to, že žalovaná musí cizincovu situaci řešit a uložení zvláštních opatření zvažovat. Takový postup by podle žalobce možnost uložení zvláštních opatření zcela vyloučil, neboť ve vztahu k cizinci, který je v obdobné situaci, lze vždy konstatovat nelegální pobyt, resp. nerespektování vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění.

4. Žalobce dále považoval za nesprávný způsob aplikace ustanovení o peněžní záruce, neboť žalovaná považovala za nevyhnutelné složení záruky v neodůvodněně nepřiměřené výši. Takový požadavek činí podle žalobce dané ustanovení zcela obsoletním. Bylo zjištěno, že žalobce v okamžiku zajištění disponoval hotovostí nejméně 1 000 Euro, což je podle něj *prima facie* částka, která není zanedbatelná a kterou lze očekávat jako nabídku záruky jen ve výjimečných případech. Žalovaná proto měla důsledně zvážit možnost uložení zvláštního opatření formou peněžní záruky, nikoli hledat důvod, který takový postup znemožňuje. Žalobce konstatoval, že požadavek záruky přesahující 130 000 Kč v případě návratu do poměrně blízké evropské země při zjevné ochotě cizince do této země vycestovat se nejvíce přiměřeným. Podle žalobce proto napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti žalobce znovu zdůraznil závažnost aplikovaného institutu spočívajícího ve faktickém zbavení osobní svobody a nezbytnost postupovat velmi pečlivě a podrobně se věnovat odůvodnění.

5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsala skutkové okolnosti případu a konstatovala, že žalobce zcela pominul, že nijak neprokázal své vycestování z Německa do Srbska po uložení vyhoštění německými orgány a že namísto slíbeného vycestování letecky údajně odcestoval autem, což však nebyl schopen prokázat. Další důvod pro nedůvěru v žalobce, resp. jeho budoucí chování, spatřovala žalovaná v tom, že si odporoval ve dvou podaných vysvětleních, která s ním byla sepsána 30. 10. 2017 a 1. 11. 2017, kdy nejprve uváděl, že po předložení letenky do Srbska jej německé orgány propustily, vrátily mu cestovní doklad a nic jiného nedostal, zatímco v následném vysvětlení uvedl, že si je vědom skutečnosti, že dostal zákaz vstupu a pobytu, akorát nevěděl, že platí pro celé území Evropské unie. Za přítěžující faktor označila žalovaná tvrzení žalobce o přicestování ze Srbska do Německa asi před měsícem, jímž vědomě porušil zákaz vstupu a pobytu, byť se domníval, že platí jen pro Německo. Podle žalované jsou obtížně vysvětlitelné i rozpory týkající se data zjištění ztráty dokladu a nahlášení této události se zpožděním několika dnů. Žalobce proto v žádném případě neskýtá záruku plnění zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců.
6. Podle žalované jsou žalobní tvrzení nepřijatelná a účelově zkreslená. Již tím, že žalobce vědomě porušil zákaz vstupu a pobytu na území Evropské unie, aktivně neřešil svou pobytovou situaci, nýbrž prokazatelně mařil rozhodnutí německých orgánů o jeho správním vyhoštění. Pod aktivní řešení pobytové situace nelze zahrnout ani cestu z Německa do České republiky k návštěvě příbuzných v Ústí nad Labem. Žalovaná shrnula, že žalobce nerespektoval platný zákaz vstupu a pobytu na území Evropské unie, aktivně se nesnažil co nejdříve vycestovat a v České republice se choval jako turista s oprávněným pobytem. Připustila, že se žalobce dobrovolně dostavil nahlásit ztrátu cestovního dokladu, ovšem s několikadenním zpožděním a s uvedením rozporných dat o zjištění ztráty. Žádost žalobce o dobrovolný návrat žalovaná nepovažovala za důkaz o věrohodnosti jeho slov, aktivním řešení neoprávněnosti pobytu a snaze vycestovat do Srbska a dodala, že žalobce byl o této možnosti poučen. Žalovaná konstatovala, že v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnila požadovanou výši finanční záruky, a to včetně vyčíslení všech předpokládaných nákladů a odkazu na jednotný závazný pokyn policejního prezidenta.
7. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce se dne 30. 10. 2017 dostavil na policii nahlásit ztrátu cestovního dokladu s tím, že potřebuje potvrzení od policie pro ambasádu Srbska k vydání náhradního dokladu k vycestování do své domovské země. Při tom bylo podrobnou lustrací zjištěno, že žalobce má záznam v schengenském informačním systému – je nežádoucí osobou a na vnější hranici schengenského prostoru mu má být odmítnut vstup na území. Dále bylo zjištěno, že žalobci byl německými orgány dne 22. 12. 2016 uložen zákaz vstupu do schengenského prostoru platný do 22. 12. 2019. Dne 30. 10. 2017 v 10:20 hodin byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
10. Při podání vysvětlení dne 30. 10. 2017 v 11:45 hodin žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval dne 26. 10. 2017 linkovým autobusem z Německa, kde pobýval třicet dnů na návštěvě přítelkyně v Berlíně. Na cizineckou policii se žalobce dostavil, neboť dne 27. 10. 2017 při přípravě k odjezdu z České republiky do Srbska zjistil ztrátu cestovního dokladu, který u sebe měl naposledy při nástupu do linkového autobusu. Poznamenal, že asi před rokem měl v Německu problém s překročením pobytu (byl oprávněn tam pobývat do devadesáti dnů bez víza) a poté, co předložil letenku k odletu do Srbska, mu byl vrácen cestovní doklad a byl propuštěn; nic jiného nedostal. Od té doby ve státech Evropy nebyl, do Německa za přítelkyní přicestoval linkovým autobusem asi před měsícem, cestou nebyl kontrolován policií. Do Srbska se rozhodl cestovat proto, že si musí vyzvednout doklady potřebné k uzavření sňatku s přítelkyní.
11. Dne 1. 11. 2017 v 8:48 hodin byl se žalobcem sepsán další úřední záznam o podání vysvětlení. Z něho soud zjistil, že si žalobce myslel, že dostal pouze zákaz do Německa, a nevěděl, že má zákaz pobytu v celém schengenském prostoru. V roce 2016 měl žalobce z Německa odcestovat letecky, ale protože má strach létat, nakonec jej odvezl kamarád. Žádný doklad o vycestování nemá, prokázat to nemůže. Do schengenského prostoru poté vstoupil až před měsícem, kdy cestoval ze Srbska přes Maďarsko, Slovensko a Českou republiku do Německa za svou přítelkyní do Berlína, kde zůstal měsíc. Jméno a adresu přítelkyně odmítl sdělit, aby neměla problémy. Žalobce uvedl, že jejich vztah trvá přes rok, seznámili se v létě 2016, když byla na dovolené v Srbsku, pak za ní odcestoval do Německa, kam odjela za prací. Dodal, že přítelkyně je s ním těhotná, ve druhém měsíci, otěhotněla při návštěvě v Srbsku. Na otázku, z jakého důvodu chtěl žalobce navštívit příbuzné v České republice, když důvodem jeho cesty do Srbska bylo zajištění dokumentů k uzavření sňatku, žalobce uvedl, že je chtěl vidět. Přicestoval 27. 10. 2017, byl ubytován u své tety V. I. na adrese „X“. V pondělí 30. 10. 2017 chtěl odcestovat do Srbska, ale v sobotu 28. 10. 2017 zjistil, že nemá pas. Volal Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na ambasádu, kde mu řekli, že pokud nebude nikde chodit, nemusí na policii hned, že má ztrátu dokladu nahlásit v pondělí a s dokladem od policie přijet na ambasádu, kde mu vystaví náhradní cestovní doklad, se kterým bude moci hned odcestovat do Srbska. K rodinným vazbám žalobce uvedl, že má v Berlíně přítelkyni, kterou si chce brát, a v České republice tetu a její rodiče. Jeho přítelkyně si vydělává, není závislá na jeho finanční pomoci. Mají v plánu se v Srbsku vzít a pak by žalobce chtěl požádat o zrušení trestu. Pokud to nepůjde, budou nějakou dobu žít v Srbsku. V Evropské unii žalobce nevlastní žádný majetek a nemá zde ekonomické závazky, na území České republiky nemá společenské a kulturní vazby, jeho rodina a kamarádi žijí v Srbsku. Žalobce tam bydlí s rodiči, vlastní automobil, momentálně je bez práce. Uvedl, že v České republice ani v Evropské unii nežádal o azyl, nemá obavu z návratu do Srbska, nehrozí mu tam nebezpečí a v návratu mu nic nebrání.

12. Následně bylo téhož dne vydáno žalobou napadené rozhodnutí.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem vymezených podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení toho, zda postačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, upravených v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Splnění ostatních podmínek zajištění žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu jsou vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
15. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
  - a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,*
  - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
  - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*
16. K námitce žalobce, že žalovaná nedostatečně zvážila a odůvodnila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, soud připomíná, že nelze opomíjet účel zajištění, kterým je zabezpečení řádného průběhu řízení o správním vyhoštění včetně jeho následné realizace. Pokud k dosažení uvedeného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účelu nepostačuje uložení zvláštního opatření a jsou-li splněny i další podmínky § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna cizince zajistit.

17. Z napadeného rozhodnutí podle názoru soudu jednoznačně vyplývají důvody, které vedly žalovanou k závěru, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování není v případě žalobce dostačující. Soud připouští, že žalovaná tyto důvody nesoustředila do části odůvodnění svého rozhodnutí, ve které se zabývala možností uložení zvláštních opatření, nicméně odůvodnění rozhodnutí je nutné posuzovat jako jeden celek a příslušné úvahy žalované jsou z něj jasně patrné.
18. Žalobce by si měl uvědomit, že důvodem nedostatečnosti zvláštních opatření nebyl jen samotný fakt nelegálnosti jeho pobytu na území České republiky, nýbrž také další okolnosti případu, které žalovaná v napadeném rozhodnutí popsala. Především nelze odhlédnout od toho, že žalobci byl v minulosti uložen dosud platný zákaz vstupu a pobytu na území celé Evropské unie, který žalobce zcela zjevně a vědomě porušil, když po jeho uložení opětovně přicestoval do Německa a následně do České republiky. V tomto směru není podstatné, že se žalobce domníval, že předmětný zákaz platí jen pro Německo, neboť právě na území Německa i při vědomí tohoto zákazu vstoupil a pobýval tam. Podle názoru soudu již jen z tohoto zjištění plyne, že obava žalované, že by se žalobce mohl vyhýbat uloženým povinnostem, nehlásit policii svou adresu, případně se na této adrese nezdržovat a ukrývat se, je zcela legitimní a oprávněná, neboť žalobce v nedávné minulosti jednal v příkrém rozporu s povinnostmi, jež mu založilo rozhodnutí německých úřadů o zákazu vstupu a pobytu na území Evropské unie. Z těchto důvodů má i soud za to, že u žalobce skutečně existuje riziko, že případná zvláštní opatření za účelem vycestování nebude respektovat tak, jako nerespektoval zmíněné rozhodnutí německých úřadů.
19. Soud dodává, že z napadeného rozhodnutí jsou zřejmé také rozpory ve výpovědích žalobce učiněných pouhé dva dny po sobě, nicméně z této skutečnosti žalovaná v napadeném rozhodnutí neučinila žádný závěr. Stejně tak v něm neuvedla, že se žalobci nepodařilo prokázat, že po uložení zákazu vstupu a pobytu na území Evropské unie toto území skutečně opustil. Z konstantní judikatury správních soudů vyplývá, že žalovaná nemůže svou argumentaci účinně doplňovat teprve ve vyjádření k žalobě, nýbrž ji měla kompletně uvést ve svém rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008-71, dostupný na www.nssoud.cz). Soud proto žalované doporučuje, aby v budoucnu koncipovala odůvodnění svých rozhodnutí v části týkající se nemožnosti užití zvláštních opatření tak, jak tuto otázku vypořádala ve vyjádření k žalobě. Soud nicméně zdůrazňuje, že navzdory neuvedení předmětných argumentů v napadeném rozhodnutí shledal jeho odůvodnění dostatečným, neboť žalovanou formulované obavy logicky vyplývají z toho, že žalobce porušil zákaz vstupu a pobytu na území Evropské unie uložený německými úřady.
20. Se žalobcem lze souhlasit, pokud jde o jeho úvahy o závažnosti zásahu spočívajícího v omezení jeho osobní svobody do jeho práv a požadavek na pečlivý postup a přesvědčivé odůvodnění, proč bylo zajištění nezbytné a že nejsou jiné právní možnosti, jak situaci cizince řešit. Žalobce má pravdu také v tom, že přijaté řešení by mělo být přiměřené ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vztahu k individuálním okolnostem případu. Žalobce se však podle názoru soudu mylí, pokud se domnívá, že žalovaná těmto požadavkům nedostala a že nebyly naplněny všechny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění.

21. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že úvaha žalované, že by se žalobce vyhýbal uloženým povinnostem, nehlásil policii adresu svého pobytu, nezdržoval by se na této adrese a ukrýval by se z důvodu obavy z realizace správního vyhoštění, je ve zjevném rozporu se správním spisem. Tato úvaha má naopak – jak již soud zmínil výše – jednoznačnou oporu ve zjištění, že žalobce již v minulosti zásadním způsobem své povinnosti vyplývající ze zákazu vstupu a pobytu na území Evropské unie porušil, což zakládá obavu, že tak učiní znovu. Na tom nemůže nic změnit žalobcem ve správním řízení deklarovaná vůle k návratu do Srbska, neboť ve výpovědích žalobce byly zjištěny rozpory a skutečnosti, které snižují jeho celkovou důvěryhodnost, a to i ve vztahu k otázce, zda by se skutečně do Srbska vrátil. Rozdíly v datech a jeho laxní přístup k řešení tvrzené ztráty cestovního dokladu, stejně tak jako v Německu učiněný a následně nerealizovaný příslib vycestovat letecky ukazují, že žalobce nemusí veškerá svá tvrzení myslet vážně, resp. podle nich následně postupovat. Soud proto nepovažuje závěry žalované za nelogické či nepřesvědčivé, jak tvrdil žalobce.
22. K námitce žalobce, že jako důvod pro neuložení zvláštního opatření nemůže sloužit samotný fakt nelegálnosti pobytu cizince na území, neboť právě onen nelegální pobyt je důvodem pro to, že žalovaná musí cizincovu situaci řešit a uložení zvláštních opatření zvažovat, soud připomíná, že žalovaná nespatořovala důvod pro neuložení zvláštních opatření výhradně v nelegálnosti pobytu žalobce, nýbrž v dalších výše rozebraných skutečnostech, přičemž soud tyto závěry pokládá za legitimní a logické. Uložení zvláštního opatření bylo u žalobce vyloučeno zejména z toho důvodu, že by nesplnilo účel, kterým je zabezpečení řádného průběhu řízení o správním vyhoštění včetně jeho následné realizace. Jak již bylo vysvětleno, existuje totiž významné riziko, že by žalobce i nadále nedodržel povinnosti vyplývající z právních předpisů či vydaných rozhodnutí, jako tomu bylo již v minulosti ve vztahu k zákazu vstupu a pobytu na území Evropské unie, který mu uložily německé úřady.
23. Žalobce dále považoval za nesprávný způsob aplikace ustanovení o peněžní záruce, neboť žalovaná podle něj považovala za nevyhnutelné složení záruky v neodůvodněně nepřiměřené výši. Soud zdůrazňuje, že ve výše citovaném § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je finanční záruka definována jako složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že tyto náklady jsou tvořeny cestovným do ciziny (letenka do příslušného státu) včetně dvou eskortujících policistů a jejich návratu na území České republiky, náklady na nepředpokládané čekání na letecký spoj v cizině a neodkladné zdravotní ošetření. Předmětné náklady tudíž kromě pěti letenek zahrnutí také plat dvou policistů včetně cestovních náhrad a musí zohledňovat i případné nenadálé události. Žalovaná zároveň vysvětlila, že vychází ze závazného pokynu upravujícího cestovné v Evropě částkou 100 000 Kč a vedlejší nepředvídatelné výdaje částkou 30 000 Kč. Ačkoli žalobce vnímá tyto částky jako nepřiměřeně vysoké, soud ve shodě se žalovanou konstatuje, že finanční prostředky žalobce v částce lehce přesahující 1 000 Euro (tj. méně než 30 000 Kč) rozhodně nepostačují na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zmíněných pět letenek a náhradu platu dvou eskortujících policistů včetně cestovních náhrad, natožpak na pokrytí potenciálních nepředvídaných výdajů. Závěr žalované, že žalobce nedisponuje hotovostí, která by mu umožnila finanční záruku složit, proto soud shledal zcela v souladu se zákonem, a nikoli excesivním či nepřiměřeným. V tomto ohledu pak odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídá požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu.

24. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě nijak nekonkretizoval, v čem mělo spočívat údajné porušení § 68 odst. 2 správního řádu, upravujícího požadavky na výrokovou část rozhodnutí, ani v čem spatřoval porušení čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, soud se těmito námitkami nemohl podrobněji zabývat a toliko obecně konstatuje, že žádná taková pochybení v daném případě nezjistil.
25. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení zákona o pobytu cizinců ani správního řádu a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné, tudíž zákonné a přezkoumatelné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. listopadu 2017

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)